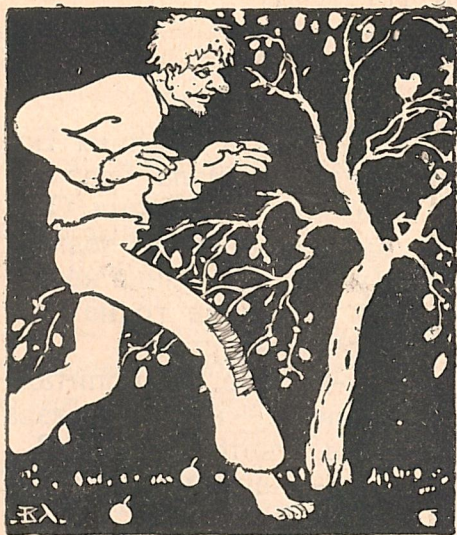

клонче. Кълвѣло една червена ябълка. Страшко взелъ да мисли, кое понапредъ да хване — ябълката или птичето.

II.

Докато размислялъ, дошла Меца стрѣвница.

— Ей, глупавъ Страшко! — заревала баба Меца. — Защо ловишъ това птиченце? Сега ще те изямъ!

Почнала Меца да рови съ кракъ земята. Страшко

се уплашилъ. Той крачналъ и се покачилъ върху покрива на палата. А канарчето хвъркнало задъ езерото.

Стоялъ Страшко на покрива и мислѣлъ, какъ да се отърве отъ мечката. Мислилъ, мислилъ — най-подиръ намислилъ. Престорилъ се на изплашенъ и викналъ, колкото му гърло държи:

— Олеле, Божеее! Червениятъ бикъ иде!

Баба Меца само отъ червения бикъ се плашела. Тя си плюла на краката и бѣжъ да я нѣма! Скрила се въ храсталака.

Страшко слѣзълъ отъ покрива. Дошълъ до езерото. А то широко — не може да го прескочи. А птичето кацнало на едно клонче отвѣдъ езерото и пѣе.

Но и Страшко знаелъ какво да направи. Той легналъ на брѣга и почналъ да пие езерото.

Пилъ, пилъ, пилъ, пилъ, пилъ, пилъ, пилъ, пилъ и изпилъ цѣлото езеро заедно съ жабитѣ.

После пропѣлзѣлъ по сухото дъно и посегналъ да хване канарчето. То литнало, скрило се въ тъмната гора.

Кжде да го дири повечера? Пъкъ и езерото се плакнѣло въ корема му. Като сѣтили, че се мръква, и жабитѣ закрѣкали отвжтре: „ква-ква-ква!“ Уплашилъ се Страшко. Почналъ да вика Щъркела: